విరుల కొలుపు

శ్రీ రాళ్లబండి రామకోటీశ్వరరాజు

రోహిణి కార్తె సూర్యుడు రోళ్లు బ్రద్దలు చేస్తోంటే మధ్యాహ్నపు వాయువు ఆయన కిష్టమైన వీవన వీస్తున్నాడు ప్రతివస్తువు పసిడిలా మిల మిల మెరుస్తోంటే - కళ్ళు బయర్లుగప్పేలా వెల్లమబ్బు కాంతిలు, కిన్నెరసాని నృత్యం చేస్తున్నాయి పచ్చని వృక్షాలన్నీ మూడు మొగాల్లో, ఇష్టంలేకపోయినా తల లాడిస్తోంటే ఎండిపోయిన నక్కలేటి మడుగులో దాక్కున్న పంకిల సలిలములో కెడెలు, ఇష్ట మెచ్చినట్లు వసంతస్నానం చేస్తూ, సయ్యాటలాడుతున్నాయి బూడిదవరపు మృత్తికామతల్లి పదహారణాల కమ్మని వేడితో మిలమిల మెరిసి పోతోంటే - పూరుమీద పూరు బడ్డట్టు, నక్కలేటి ఒడునుండి, వీరుల కొలుపు సమాజం బయల్దేరింది

ఊరు ముందుకొచ్చిన వూరేగింపు వాయిద్యాలన్నీ 'పూర్వపు రాజులు దండెత్తి శత్రురాజ్యపు సరిహద్దుమీద వేసే రణభేరిల్లా, ఒక్కసారే ఎక్కటిల్లాయి వెంటనే నలుగురు పెదలు నలుబది మూళ్ళ ముతుక దుప్పట నాలుగంచు చివరలు పట్టుకొన్నారు ఇంకో పెద్ద మనిషి నాలుగు మూరల మలుగ్రను, దుప్పట క్రింది మధ్య భాగానికి దూర్చి, గాలిదుమ్మకు లేచి పోయే హోరాకీబారీల గుడారంలా తయారు చేశాడు వేరొక పెద్దమనిషి, తంబాళంలో, పసుపు గుగ్గిలం వగైరా సామగ్రితో వుంచబడిన కత్తితో, ఒక మృణ్మయ ప్రతిమతో, నోట వీరపసుపు ముక్క బోటతో విరాట్స్వరూపంలా నుంచున్నాడు ఈయనకు ముందుగా ఇద్దరు యోధశేఖరులు, పసుపుబూసిన గోగునార పేట మోకులను రెండుచేతుల్లో పట్టుకొని, శివపార్వతీ నృత్యం ప్రారంభించారు వారి మధ్య ఒక లంబోదరుడు నాలుగు వేపమండలు పట్టుకొని, దయకు సరిపడేటట్లు, వాటిని వూగిస్తూ, కాళ్లు పైకిలేవకున్నా కష్టపడి చిందులేస్తున్నాడు 'నన్నాయి నాన నాన నాననా నాన నాన నాననా,' అనే ఒకే శృతిలో వీర గానాన్ని ప్రసారిస్తోంటే— డోలు తిగ్గ'దళ్శరథ తకాన్ని అన్వయిస్తోంది కొమ్ముల ఒయ్యన్న ఇత్తడి కొమ్ముని మోరపైకెత్తి 'ఊఊ ఊఊ,' అని అరుస్తోంటే - వాళ్లతమ్ముడు జంట మృదంగంపై 'పంపనం పె పంపనూ పంపనం పె పంపనూ,' అనే మృదంగాన్ని బజాయిస్తున్నాడు 'డంగ్ డండం - డంగ్ డండం' అని కనక తప్పెట ఉద్ఘోషిస్తుంటే గుగిల ధూమపాత్ర చుట్టు వరస తప్పపోకుండా, ఒకసారి కుడిచేయి, మరోసారి యడం చేయి పైకెత్తి పాదాలు బొబ్బలెత్తి పోతున్నా శరీరమునుంచి ఘర్మసలిలం పొంగి బటలను ముంచి ఎత్తుతున్నా ముఖాలపై పచ్చని పసుపుబొట్లతో పశుపతి సమక్షంలోని ప్రమథగణ సప్తమాతృకల నృత్యం ప్రతిబింబించే రీతిగా నేత్రానందం కర్ణానందంగా జరిగిపోతోంది

ఇంతలో వేపమండల నాట్యాచార్యుడు మండలను మొలలో దూర్చి రెండు చేతుల వేళ్ళు కలిపి వెల్లకిలా త్రిప్పి, చేతులు పైకెత్తి వెన్ను విరిచి, పళ్ళు పటపటకొరికి, కళ్లెర్రజేసి, 'హోయ్' అని బ్రహ్మాండం బ్రద్దలయ్యేలా - వెర్రి కేక పెట్టాడు వెంటనే వాయిద్యాలన్నీ తమకున్న శక్తినంతా వినియోగించి, మూడో కాలంలో ప్రయాణం చేస్తున్నాయి ధూమపాత్రలో ఒక ఎడికెడు గుగ్గిలం చల్లారు వెంటనే, గూడ్సుట్రైన్ ఇంజన్‌లో బొగ్గువేసినప్పుడు వచ్చేలా ధూమం సుళ్లు తిరిగి అందరి నాసికా రంధ్రంలోకి జొరబడిపోతోంది ఛళ్ మని మ్రోగిస్తూ, పెటామోకులవారు, లంబోదరుని సాన్నిధ్యానికొచ్చి రెండు రెక్కలు పట్టుకోగానే, కార్యదర్శి ఒక బిందెడు చన్నీళ్లు తలపై పోశాడు వెంటనే బాజాలన్నీ బందైనయ్—

"ఎవరు బాబూ - నువ్వు?"—

"హు హోఁ నన్నా నన్నా - తెలుసుకోలేవ్రా?'—

"చెప్పు తండ్రీ ఎవరో - తప్పులుంటే క్షమించు, ఏదో తెలియని మూర్ఖులం"

"ఆఁ ఆఁ కళ్లకు పొరలు కప్పినయ్! కళ్లకూ పొరలుకప్పినయ్"

"తప్పైంది నాయనా! వింత పోప్ప తెలిసికోలేము - కటాచ్ఛించు - కటాచ్ఛించు"—

"ఆడబిడ్డను మరచి పోతావ్రా!-ఆడబిడ్డనూ?"—

"ఓ నువ్వా నర్సమ్మతల్లీ! నిన్ను మరవలేదు తల్లీ - నీకేం కావాలో చెప్పు తల్లీ'—

"నాకేం - యిస్తానన్నారో మర్చి పోయ్యావ్రా?"—

"మరచి పోయ్యాం తల్లి - మరచి పోయ్యాం తల్లీ - చాంతించు, చాంతించు—'

హూ హోఁ—తూతుర పెళ్లికి, నా పేరుతో అమ్మోరికి గొర్రెపోతునిస్తాననలా! హోఁ హూ ?—

'మర్చిపోయాం తల్లి కటాచ్ఛించు - రేపు కాలం సల్లబడంగనే తప్పక నీకొలుపు కొలుస్తా - యీసారి యీ చెల్లమ్మ కొలుపుకు అడ్డంరాకు యింతమాత్రం కటాచ్ఛించాలి తల్లీ'—

"హూ హోఁ సరే"—

మళ్లీ ఓబిందెడు నీళ్ళు నెత్తిన పోయబడ్డాయి పెటాల్ మోకులు ఫెళ్లున, ఆడబిడ్డ పూనిక పూనిన గణాచారి చేతులపైన, నాట్యంచేశాయి - మైకం వదిలింది-మళ్లీ నాట్యం, గానం, వాయిద్యం, ప్రారంభమైనాయి—

గ్రామంలో ఇంటింటికోతి బిందెడు నీళ్ళను వారబోయించుకొంటూ, పెద్దకాపుగారి సంసాన గృహప్రాంగణం ముందుకువచ్చింది—

వెంటనే వాద్యసమ్మేళనం త్రికాలానికి పర్వొత్తింది నాట్యం పంచమస్థాయిలో వుంది ఒకరి నొకరు కరచుకొంటున్నట్లు కొట్టుకొంటున్నట్లు నాట్యాచార్య సమూహం సాంతం వీరాంగ సాగరంలో ఓలలాడుతున్నారు—

అకస్మాత్తుగా, దుప్పటి గుడారం మధ్య తాంబాళం పట్టుకొస్తున్న కథానాయకుడు వున్నట్లుండి, వూగిపోతున్నాడు - వెంటనే వాయిద్యాలు, ఎక్కటిల్లాయి ఆచారంగా బిందెడునీళ్లు శిరస్సుపై గుమ్మరించబడ్డాయి వెంటనే వాయిద్యాలు విశ్రాంతి స్థాయి

కొచ్చాయి పెటాపోటుల అక్షతలు వెంటనే రెక్కలు పట్టుకోవడం - ఫెళ్లు - ఫెళ్లు - మువఘ్నం కూడా జరిగాయి——

"సామీ! - నువ్వెవరు తండ్రీ?"——

"హు హు హు నన్ను కనిపెట్టలేరా! కనిపెట్టలేరూ - కావరం కళ్ళుగప్పినప్పుడు నేన్ కనపడతాాా?"

"తప్పైందిసామీ - ఛమించు నువ్వెవరో సెప్పు, నీకేం కావాలోసెప్పు!"

"హుహు హు కుల దేవతను మరచా్రా! కుల దేవతను"——

"ముత్తైలమ్మ తల్లివా తల్లీ! నిన్ను మరచలేదు చమించు - చమించు."

"కూతురు పెళ్లికి బోనం చేయిస్తానన్లేదురా? బోనం - హు"

"మర్చిపోలేతల్లీ - మర్చిపోలే - రేపే చేయిస్తా!"

"హు సరే"

మళ్లీ బిందెడునీళ్లు చిలకరించబడ్డాయి ఫెళ్, ఫెళ్న, పెటాపోటు వీరహస్తాలపై శబ్దించబడింది ఇంతలో పెద్దకాపు గారి శరీరప్పళ్లెం పర్యాత్తివచ్చింది కొంచం బోనప్పు కోలాలోవేసి, కొంతపళ్లెంలో మిగిల్చి, పెద్దకాపుగారి సెలకందించారు తర్వాత పెద్దకాపుగారిచుట్టూ, ఊగలల్లే పిల్లలు ముసిరారు - ఫూరేగింపు ముందుకు సాగింది.

శతవిధ గతుల శదంతో, సహస్ర విధ గతుల నాట్యంతో, లక్ష గతుల మృదంగ తరంగిణులతో, కళ్యాణగృహ ప్రాంగణ సామీప్యానికి చేరింది ఇప్పటికి అందరూ

(58—వ పేజీ చూడండి)

పాంట్ వేసిన ఒక కుఱ్రాడు గిరగిరతిరిగి పడ్డాడు

★ వేలుపు

(19-వ పేజీ తరువాయి)

పదిలక్షుల స్థాయిలో నున్నారు. పాదఘట్టన న్వనికి బజారంతా వేడి వేడిగా నురుసులు గక్కుతోంటే - కోలాహలం కోట్ల స్థాయిలో ప్రవేశించబోతోంది.

ఇంతలో గుంపులోనున్న ఘాంటు వేసిన బక్క ఎర్రతేల్లాంటి ఒక కుర్రాడు గిరగిర తిరిగి బోర్లపడ్డాడు - అలవాటు ప్రకారం బిందెడు నీళ్ళు పోసేసరికి, ఘాంటు, షర్టు వగైరా, పంకిల సలిలంతో పరిశుభ్రం చేయబడ్డాయి. ఆచారప్రకారం, పెటాల్ మోకుల కానిస్టేబుల్సు, దగ్గరకొచ్చి లేవదీయడం - ఫేళ్ ఫేళ్ అనడం-వాయిద్యం సమాప్తి—

"ఎవరు సోమీ - నువ్వు"?—

....

"మామీ దింతకోపం ఎందుకొచ్చిందో సోమికి"—

....

"ఎవరో చెప్పి, నీకేం కావాలో చెప్పు సోమీ"—

....

ధూమం చాల్లేదని, అర్ధ శేరు గుగ్గిల ప్పొడివేసిన ధూమపాత్ర నాశికాగ్రం వద్దకు గొనిరాబడింది - దాంతో - అసలే స్పృహలేకుండా పడిపోవడం కూడా వెంటనే జరిగింది. తర్వాత, ఇద్దరు తమ నాలుగు వీరహస్తాలపైకి, కుర్రాణ్ణి ఎత్తుకొని, ఇంట్లో మంచంపైకి చేర్చారు. ఇంత సంతోష సాగరాన బడి మునిగిపోయే గృహమంతా, ఒక్కసారి ప్లేటుమారినట్లు, విషాదసాగరాన పడిపోయింది. మంచం చుట్టూజేరి, తలోనాట సాగించారు.

"ఏ దేవరో తెలియకుండావుందే?

"అసలే బక్కపానమ్మనిసి"

"కాలుక్రింద బెట్టి నోడుగాడు! పాపం! కట్టబడి, రైలుటేసన్‌నుండి, ఆరుకోసులు నడిసొచ్చిండు!"

ఇంతలో కొంచం శైత్యోపచారాలు జరుగుతున్న సమయంలో, ఒక పేరంటాలు- "సల్లగా తేరితే, మళ్లీ పెద్దకొడుకు పెళ్ళికి, పెద్దవీరుల కొలుపు కొలిపిస్తా తండ్రీ!" అని మ్రొక్కింది.

వెంటనే కళ్లు విప్పాడు ఘాంటు కుర్రాడు; "అమ్మయ్య!" అన్నారు అందరూ.

* * *

శేషాచలం పుట్టినప్పటినుండీ, విజయవాడలోనే పెరిగాడు. తండ్రి లేక పోయినా, తల్లే, వున్న చిన్న డాబాని, సొంతం అద్దెలకిస్తూ, వచ్చే ఫలసాయంతో జీవయాత్ర సాగిస్తూ కొడుకును ఎల్లానో స్కూల్ ఫైనల్ వరకీడ్చుకొచ్చింది.

శేషాచలం మేనమామలు, నైజాం సింగరేణి కాలరీస్‌కు పదిమైళ్ళల్లో వున్న మన్నెంలో వుంటుంటారు. మన్నెంలో ఒక యాభై యిళ్ళకంటే ఎక్కువ లేవు - అక్కడవున్న అడివంతా కొట్టేసి, ఒక నలభై ఎకరాల ఎర్ర చెక్కనేలతో, ఒక మూడు దశాబ్దాలనుండి, కాలక్షేపం చేస్తున్నారు.

పెద్దమేనమామ, తన "పెద్దకూతురికి పెళ్లి చేస్తున్నాను, పెళ్ళిలో వీరుల కొలుపు గూడా వుంటుంది. తప్పక రావాలి, తప్పక రావాలి." అని శుభలేఖ పంపడం - అందులో వేసవి కాలపు సెలవులు కావడం- సర్దాగా బయలుజేది, మన్నెలన్నీ చూద్దామన్న కాంక్షలో, తల్లిని ఇంటి దగ్గిరే వుంచి బయలుదేరాడు శేషాచలం.

సింగరేణి కాలరీస్‌లో ట్రైన్ దిగేసరికి, ఉదయం పదిగంటలైంది. మార్తాండుడు చేటల్తో నిప్పులు చెరుగుతున్నాడు. భయపడక కాలికి బుద్ధి చెప్పాడు శేషాచలం.

"అంతా చిట్టడివి. చిట్టడివి మధ్య గతుకుల బండ్లబాట పొంతనబడి, మెల్లగా వెళ్ళుతున్నాడు. కనుపించిన లంబాడి పడుమల నేల్లదారి అడుక్కొంటూ, రెండుమైళ్లు నడిచేసరికి, కాళ్ళు లాక్కొచ్చాయి.

పాపం! ఇంతసేపూ తనను మోసిన శాండిల్సును, సంచిలో దూర్చి, విశ్రాంతి తీసికోమన్నాడు. ఎర్రదుమ్ములో పాదాలు కమ్మగా వేగుతోంటే, తొడిగిన సిల్కుషర్టు, చక్కగా తడిసి ముద్దై యికూర్చుంది. అలానే - కనుపించిన లంబాడీ తండాల్లో జొరబడి, దొరికిన చిక్కని నీళ్లు త్రాగుతూ, మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకు, మన్నెం చేరాడు. రాకరాక వచ్చిన మేనల్లునకు, మేనమామలు, ఘనస్వాగతం యిచ్చారు.

తెల్లవారే వీరుల కొలుపు. ప్రొద్దున్నే రెండు గొర్రెపోతుల్తో, వలసిన సామగ్రితో, మగవారందరూ, పిల్లల్తో సహా, వూరికి వుత్తరంగా వున్న నక్కలేటికెళ్లారు. అచ్చట స్నాన సంధ్యలైనతర్వాత, వాలెడు లావు బొర్రలున్న కడవలనిండా, తెల్లగా నురుగుతేలే, సోమరసం తెప్పించబడింది.

ప్రొద్దున్నే కాఫీతాగే ప్రాణిమైన శేషాచలం, తప్పనిసరిగా అందరి బలవంతంతో కాఫీకి బదులు ఈ తెల్లకాఫీని, పుచ్చుకో వలసివచ్చింది. ఒక్కో మేనమామ పట్టి బలవంతంగా, కొంచం బాగానే త్రాగించారు.

ఎన్నడూ రుచిమూడనివాడు సోమరసపానాన్ని రుచిమూడడం, గుగ్గిలపువాసన, దాదాపు పన్నెండుగంటలవరకు ఖోంచేయకుండుటం, ప్రొద్దుటనుంచి ఎండలో మలమలమాడడం - వూరేగింపుతో పాటునడచి రావడం, ఇన్ని చిత్రగతులుగా నడచిన శేషాచలం, మేనమామల ఇంటిదగ్గర కొచ్చేసరికి కళ్లుదిరిగి క్రిందపడ్డాడు.

మేనమామలతోపాటు, అందరూ, ఏదో దేవర పూనిందని, నీళ్లు గుమ్మరించడం, గుగ్గిలపు ధూమం వేయడం, పెటాల్ మోకులను ఝోగించడంతో, నోటమాట లేక, బుర్రతిరిగి స్మృతిలేకుండా పడిపోయాడు.

మళ్లీవీరులకొలుపు కొలిపిస్తాం—అన్న మాట చెవులబడేసరికి, శేషాచలానికి స్మృతిగలిగింది. తిన్నగాలేచి, ఒక గ్లాసు చిక్కని మజ్జిగ పుచ్చుకొని, మామూలు స్థాయికొచ్చాడు.

"ఏదంత్తా! మళ్ళీ వీరుల కొలుపా?

"ఏం నాయనా, ఎల్లావుంది?"

"బాగానేవుంది!-" అని చేతులు చూపించాడు. రెండు చేతులపై రెండు రెండు కదుములు కట్టివున్నాయి.

"ఏం నాయనా! యింతమాత్రానికేనా? అవి వీరుల కొలుపు పెటాలేగా?"

"అయితే నాకెందుకొయ్యాల్నొచ్చింది యీ పెటాల్?"

"నీకు పూనకం రాలే?"

"పూనకమా!" అందుకనే మామయ్యలు, మంచి బహుమానం యిచ్చారు."

"ఇదేమిటి నాయనా! ఇట్లా మాట్లాడతావు? దేవరకోపం రాదూ?"

"దేవరకేమోగాని, వీరమావయ్యలకు మాత్రం కోపంవస్తే బ్రతకలేమబ్బా!"

"ఏందిరా శేశీ - పెద్దలెక్చిర్లా మాట్లాడతవ్?—"

"మావయ్యా! ఇంతకూ - నాకు పూనకం బట్టిందంటావ్?"

"పట్టలేదని ఎవరంటారు?"

"బాగానేవుంది!—నేను చచ్చి చెడి, నిన్న అంతా ఎండలో నడచివచ్చి, ఇవ్వాళ ఇంతవరకు కాఫీ అయినా త్రాక్కుండా, మీబలవంతాన ఆ మురుగు నష్టపు నీళ్లు త్రాగి, ఎండలో మాడి, కళ్ళు తిరిగి క్రిందబడితే, గ్రహించకుండా పెటాల్ మోకులతో బాత్తారా?"

అందరూ కళ్లుతేలవేశారు. —

★ సత్యం పెళ్ళి ★

(17-వ పేజీ తరువాయి)

సరస్వతి కలసి ఒకచోట వుంటారాలట. అంతా విడ్డూరం - వేరెడు లేరు - అప్పుడే ప్రేమలు. ఈ రోజుల్లో పిల్లలకు త్వరగా పెళ్ళి చేయాలి నాయనా.'

ఈతి బాధలవల్ల ఎన్నోసార్లు చితికిన ప్రణయానికి జీవం పోసుకుంటూ బ్రతికిందామె. అందుకనే ఆ ప్రణయానుభవంలోని ప్రమాద ప్రమోదాలు చక్కగా తెలుసు. పిల్లలకేం తెలుసు పెద్దల మనసులు - తప్పు కేని తన జీవితంలోని మధురానుభవాన్ని పెద్దకొడుకు కప్పుతే ప్రదర్శించిన ప్రణయాతిరేక సహాయాన, చిన్న కొడుక్కు కూడ ముద్దామన్న తహతహ జాస్తి అయింది.

'సత్యానికి యివ్వాళగూడ ఎవరో పిల్లనిస్తామన్నారు.'

సుందరానికి తలపోతల బలంతో అన్నమనవసరమనిపించింది. ఏకాకిగా ఒక సుందరి సమక్షాన గడపగలిగిన జీవిత మతని మనస్సులో స్వరూపం పొందుతోంది.

గగనకుసుమాలన్నీ తన పుష్పవాటికలో సుప్రసూనాలయిన ఈ క్షణంలో ఎవరికయినా సరే ఈ స్వర్గానందాన్ని కాదనగలడా!

'వాడి కిష్టమేనా'

'చిన్నరుంక, వాడిదేముంది.'

గత జీవితంలో తాను ఎన్నడూ కాదనలేని పురుష సంపర్కమూ, తన భర్త ఆప్యాయంగా అంగీకరించి, సేవించిన స్త్రీ సాంగత్యమూ, ఆవిడకు ప్రకృతి నైజాన్ని ప్రస్ఫుటంగా వెల్లడించినయి. తన సంతతికి యింతకంటె వేరే వుద్దేశ్యాలుండటం అసహజమని, ఆ కుర్రకుంకకు తానే ఆలోచించి పెట్టింది. అనుభవజ్ఞులు హర్షించిన ఈ తీర్మానాన్ని, ఈ ఎదిగే తారముందు అంగీకారార్థ ముంచింది. ముసురుకుంటున్న ప్రణయమేఘాల వెనుక దాగుడుమూతలాడుకుంటున్న ఆ లక్ష్మీ ప్రియుడికి ఆలోచనకు వ్యవధి లేకపోయింది. అంగీకారం సునాయాసంగా సూచించాడు.

గత రాత్రి కలిగిన తీయని పులకరింపులతోనే, ఆఫీసులో ప్రవేశించాడు. అంతా రామమూర్తి చుట్టూ చేరి అభినందిస్తున్నారు. రామమూర్తికి ప్రమోషన్ వచ్చింది. తను స్కూల్ ఫైనల్ - రామమూర్తి బి. ఏ. అందుకని తనకు రావలసిన ప్రమోషన్ రామమూర్తికి వచ్చింది.

మర్యాద తరిగిన మనస్సు అందరితో పాటు రామమూర్తి నభినందింప జేసింది. ప్రపంచం వేసిన ఈ తీవ్రాఘాతానికి తను కారణమా, దైవమా!

ఆలోచన తెగేసరికి ఆఫీసు మూసే వేళయింది. యింటికి వెళ్ళేత్రోవలో సుదర్శనం కనిపించి, సిగ్గుపడుతూ చెప్పాడు, తన పెళ్లి నిశ్చయమైందని. అభినందించి గడ్డినవ్వు నవ్వాడు.

ఇంటికి వెళ్లేసరికి తల్లి ఎదురై,

'సత్యానికి పెళ్లి నిశ్చయమైంద'ని సంతోషంగా చెప్పింది.

దూరాన ఆకాశపుటంచును తాకుతున్న గొప్పమేడను విశాలాకాశంలో తేలియాడే మేఘం కప్పేసింది. అతడి నిట్టూర్పు వేడిగా గుండెలకు తాకిందిగాని మేఘాన్ని చేరలేకపోయింది.

నెలరోజుల తర్వాత సత్యం పెళ్ళి సుందరితో వైభవంగా జరిగింది. ఇదంతా వింటున్న పాలిని అన్నయ్యను ప్రశ్నించింది.

'ఇదేమిటి! యిందులో కథానాయకుడే లేడేం. అతడు చూసి వరించి పెళ్ళి చేసుకోవద్దూ'

'ఇది కాశీమజిలీకథ కాదే పిల్లా...'

★ ★

"బతీవాడాయ్?"- అని ఒక అత్త ఉవాచ—

"సదువుకొన్న మొగాడాయ్-" అని ఒక వదిన పరిహాసం—

"పారపాటైందిలేరా!" అని ఒక మావ వరామర్శ,

ఎలానో అప్పటికప్పుడు, కాసినికాఫీ కాచియిచ్చారు; రెండు గుక్కలు మ్రింగి, ఒక గంట విశ్రాంతి తీసికొని, రాత్రి, పెళ్లైంతర్వాత, మేనమామను బండికట్టమని మళ్ళీ సింగరేణి కాలరీస్ చేరి, ట్రైన్ ఎక్కి ఇల్లుచేరాడు.

ఆనాటినుండి, "పీయులకొలుపు" అన్న మాట చెవినిపడ్తేసరి, గుండె ఝల్లుమని, రెండు చేతులను మూసుకొంటాడు.

ఫైక్లాసులోకి వెళ్ళిన ఒక కూతురు వాళ్ళ నాన్నను అడిగింది: "నాన్నా! నాకో పుస్తకానికి అట్టవేసి ఇస్తావా?"

తండ్రి: "తీసుకురా తల్లీ"

అ, ఆలు దిద్దుతున్న రెండో కూతురడిగింది "నాన్నా నాపలక కూడా అట్ట వేసి ఇస్తావ్?" అని.

—శ్రీ పోరంకి ఆనందం, ఆలమూరు

★ సినిమాకథ ★

(24-వ పేజీ తరువాయి)

అమ్మాయీ కలిశాక, అందులో కారు తిరిగాక, మామూలుగా కథల్లో ప్రేమ పుట్టకుండా వుండదే! అయితే కానీ కథలో అట్లాంటిది ఎందుకు పుటలేదా అనిపించింది. సిగ్గుపడీ ఆ ప్రేమ వివరాలు నాతో వాడు చెప్పకం మానేసివుంటాడు.

వాడి సినీమాకథ ఓపిగ్గా విన్నందుకు నన్ను ఇంటిదాకా దిగబెట్టేడు. నా ఆ కథ విన్నందువల్లేమో ముఖ్యంగా చివరని అట్లాంటి ఘోరమైనది వినడం నేమో తల తిరుగుతూ... ఇంకా ఇంటికి వచ్చానా లేదా అని అనుమానంపీడించి మనస్సంతా ఏదో పాడైనట్లు అనిపించి

ఇంతల్లో మిత్రుడు సుబ్బారావు వచ్చాడు. వాడితో జరిగిన సంగతి చెప్తూంటే నాకు ఒక్క వాంతి అయింది. దాంతో నా మనస్సులో ఆరాటం కొంత తగ్గింది.

"ఎంత పనిచేసిందిరా కామేశం కథ" అన్నాడు సుబ్బారావు. మన ప్రత్యేక రీత్యా కామేశంలాంటి ప్రయోజకులు ఎందుకు అధికం అవుతారో సుబ్బారావు వివరించాను.

Edited, Printed & Published by S. Sambhu Prasad at the Andhra Patrika Press, 7, Thambu ChettySt, Madi